

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ
ΓΥΜΝΗ ΨΥΧΗ

ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 1996-2016

ΙΚΑΡΟΣ

ΓΥΜΝΗ ΨΥΧΗ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαραχθεί, καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για τον σκοπό εκπαίδευσης τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Κατ' εφαρμογή του Άρθρου 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, ο συγγραφέας και ο εκδότης επιφυλάσσουνται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

ΓΥΜΝΗ ΨΥΧΗ

Ποιητικό ημερολόγιο 1996-2016

ΙΚΑΡΟΣ

Γυμνή Ψυχή

Ο κόσμος ως βόιζην

Ο κόσμος ως επιθυμία;

Στάτη, παρόιταση, αναπαράσταση

Γυμνή Ψυχή

Ο κόσμος ως βούληση

ή

Ο κόσμος ως επιθυμία;

Στάση, παράσταση, αναπαράσταση

Το παρόν επίμων αφηγητή.

Σταθερός σαν έπιπλο

ζωντανός σαν ξύλο.

Αναλύομαι σε δάκρυα

αναλύομαι σε λέξεις.

Θέλω να πω κάτι απλό

[σαναβγο]

Το «παρών» επίμων αφηγητή.

[Σχέδιο] Θέλω

Θέλω να πάω βόλτα. Δεν θέλω.

» » φ. » »

» » ψ. » »

» » χ. » »

» » ω. » » γιατί δεν μπορώ.

Θέλω να α. Δεν θέλω.

» » β. » »

» » γ. » »

» » δ. » » γιατί δεν μπορώ
να θέλω.

Θέλω να κοιμηθώ.

Ο έρωτας που έφυγε (που αγγίζαμε).

Η χρυσόσκονη (ασημόσκονη) (των φτερών)

της πεταλούδας

στις άκρες (στην άκρη) των δακτύλων.

30.5.96 Το παρόν επί-μονος αφηγητής.

αληθινή, κρυφή, ακριβή
(καρδιά)

σιδερένιος· όχι για αιώνιος
αλλά για τη φθορά και την πλήρωση

Το μόνο σίγουρο είναι το χώμα
Από σώμα σε σώμα μέχρι το χώμα
Άγρια άγνοιας χαρά.

Άλλοτε άλλα άλλων αλλόκοτα
συναισθήματα με κατακλύζουν
αλλά πάντοτε αληθινά.

13.11.96 Σε φιλώ.
Με ο κοφτό,
δυνατό, σφιχτό.
Ο μικρόν
αλλά μέγα.

Το παρόν εφ' ημών αφηγητής.

Μπορεί μια νύχτα
να μετράει για πολλές;
για μια και χίλιες;
Σ' ευχαριστώ για το κλειδί
της μίας παραμυθίας.

Μας έμεινε στο πρόσωπο
η χρυσόσκονη των φτερών της.
Στο πρόσωπό μας έμεινε
η χρυσόσκονη των φτερών της.
Στο πρόσωπό μας
η χρυσόσκονη των φτερών της.
Στο πρόσωπό μας
αστερόσκονη απ' τα φτερά της.

Στο δέρμα χνούδι απ' την κοιλιά της.

Κι είσαι μέσα στη στάχτη κρυμμένο άχτι

Το μαύρο ράσο φοριέται (από μέσα) εσώρουχο.

Το παρόν δεν είναι ακόμα εδώ.

«Ο Ρίλκε είναι ένας καλόγερος ντυμένος με πορφυρό αντί με σταχτί ράσο, που αγαπά τη μακαριότητα του ουρανού χωρίς να καταφρονεί τις χαρές τούτου του κόσμου».

Το μαύρο ράσο φοριέται από μέσα. Είναι εσώρουχο!

Πέρασα την ηλικία των σημαιοφόρων

Elle est une femme. Il a une âme. Suis-je une lame?

Η άνοιξη χτυπά στο κάθε τριαντάφυλλο.

Η άνοιξη χτυπά το κάθε τριαντάφυλλο.

Κλεισμένος μες στα πέταλα του κανενός ο ύπνος.

Σηκώνεται μια φωνή,

η πιο μοναδική απ' όλες τις φωνές

και σιωπά επ' άπειρον.

Της Αγίας Άννης, με τον νου μου σ' αυτές
μεταφράζω πρόχειρα και ατεκμηρίωτα
Rainer Maria Rilke:

«Αυτό είναι η νοσταλγία: να κατοικείς στα κύματα,
ποτέ να μη βρίσκεις άσυλο μες στον χρόνο.
Και αυτό είναι οι επιθυμίες: χαμηλότονος διάλογος
της καθημερινότητας με την αιωνιότητα.
Αυτό είναι η ζωή: μέχρι τη μέρα που, από το χθες,
σηκώνεται η πιο μοναδική απ' όλες τις ώρες
και χαμογελώντας αλλιώτικα απ' όλες τις αδελφές
σιωπά καθώς προσφέρεται στο άπειρο».

Στο όνειρο Αρμოსτής.
Ηδύπους των Ηδ'ιππότην.

Το πολυδύναμο άμορφο.

Ν' αγαπάμε εγκαίρως.

Το παρόν αργεί.

Η πόλη μου πουλιέται στα bar.

Η Μαρία η Αιγυπτία:

αναφορά από τον Καλβίνο ως Κορντέλια
και λαίδη Μακμπέθ·

ποίηση του Rilke και του Χριστιανόπουλου·
μυθιστόρημα του Lacarrière.

Μια αληθινή γυναίκα

στέκεται, κοιτά, γελά·

το γέλιο της μεγαλώνει τον κόσμο.

αναπνέει· η ανάσα της

ανεβοκατεβάζει τον ορίζοντα.

31.XII.96 Ο Daniel, πρώην Φώτιος, λέει πως
έχω δύο φύτρες στο κεφάλι. Ακόμη
πως έχω το «γλείψιμο της γελάδας».
Μα πού γεννήθηκα; στη φάτνη;

1.1.97 Πνευματοφόρος γλωσσολαλιά
Με δύναμη να μπαίνεις στα ελληνικά.

Η καθαρότητα της βίας του παραλόγου

18.1.97 Ο λόγος ενώνει
το σώμα ορίζει
ο πόθος δένει
η ηδονή χωρίζει

21.1.1997 Days and nights and months pass
 I don't count them
 Eyes and mouths and bodies pass
 I don't count them
 Restless I rest in the time
 Being no more a young man
 Being not yet an old man
 Restless I rest in the time
 Getting wiser because of the others
 Getting wiser because of no-choice
 Getting bored because of my wise-self
 Selfless, I rest in the time.

24.1.97 Γυρνώ το ποίημα πάλι πάνω μου.